

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

❁ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ ❁

ΑΤΑΙΑ, μάτια μοιρολογάτε διωπηλά και άνα-
στενάζετε θλιμμένα, ω ουρανόπλαστα λουλού-
δια της ζωής.

Ο νόμος ο άπάνθρωπος, που κυβερνάει
αίωνια τον κόσμον πέρα ως πέρα—το πεπρω-
μένον το άδυσώπητον, που έχει όρισει να συν-
τριβώνται οι άδύνατοι 'ετών δυνατών τη φτέρ-
να, ποτέ, ποτέ δε θα σας ελεήσει.

»Ω, πόδες τίγρεις σας κυττάζουν πεινασμέ-
νες και άχόρταγες!

Και είσθε φτωχά και είσθε άδύνατα και είσθε ώραϊα πλάσματα.
Συμφορά σας!

Πεινούνε τάνθρωπόμορφα θηρία!

Πεινούν και σας κυττάζουν και λυσσούν και 'εστάφρισμένα χείλη τους
βογκάει ο κολασμένος πόθος.

'Αλλοίμονό σας, άμα όρμήσουνε...

'Στο πρώτο δάγκμά τους η ψυχή σας η άθάνατη θα μαραζιάση...

'Στα σπλάχνα τους κοχλάζει ο τάρταρος της άσελγείας, όπου ο τελευ-
ταίος της άγνότητός σας στεναγμός θα βυθισθή...

Μάτια, μάτια 'άν περιστερία λαφιασμένα λαχταράτε, και όνειρεύε-
σθε την πρώτη σας όλόθερη φωλιά.

Την 'πήρε, την 'θρυμμάτισε, τη 'σκόρπισε 'ε τη σκοτεινιά μη άω-
ρισμένη καταίγίδα—είμαρμένη φθονερή—η ίδια η καταίγίδα, που τώρα
σας πλανά ταλαίπωρα 'ετής θλίψεως τη νυχτοθάλασσα.

Και μόνο το βήμα του σκληρού θανάτου, που έρχεται να σφαγιάση την
ψυχή σας άποτροπώιος, αντίλαλάει γύρωθό σας και ο άχος του, φοβε-
ρός του όλέθρου μινυτής, σας λέει:

»Ετοιμασθήτε!

»Είναι γραφτό της Μοίρας σας να ξεφυλλισή η εύμορφιά σας 'ετα παλμα
»στηθη σιδερόκαρδων τιτάνων.

»Είναι γραφτό της Μοίρας σας, τα ώραϊα μύρα σας, κρασι όλύμπιο της
»ήδονής, τον άσπλαχνο και βέβηλο ξεριζωτή της παρθενιάς σας να
»μεθύσουν.

»Είναι γραφτό της Μοίρας σας τα κάλλη σας τάμολυντα 'ε την τρι-
»κυμία της άσελγείας να καταποντισθούνε.

«Ετοιμασθήτε!»

Μάτια, μάτια γέρνετε άλαλόφωνα, 'εα' να ζητάτε κόρφο σπλαχνικό

νά κρύψετε τὰ κάλλη σας, ὃ χαμογέλια τῶν ἀστέρων ἰλαρά, ποῦ χέρι μάγου ἀπ' τὰ αἰθέρια σᾶς ἐσκόρπισε 'ς τῆς γῆς τὴν ὄψιν.

Φορῶντας μαῦρο σάβανον ἢ Εὐσπλαχνία μίσειψε γιὰ πάντα καὶ 'ς ἄλλην πλάσιν ἀναζητᾷ τὸν θρόνον τῆς.

Κάνεις, κάνεις δὲ σᾶς ἀκούει πλέον.

Κάνεις, κάνεις δὲ θά σᾶς ἐλεήσῃ.

Καὶ ἂν ἦσθε πλάσματα ὑπερτέλεια 'ς τὴν εὐμορφία, καὶ ἂν ἡ ψυχὴ σας λάμπῃ 'ς ἂν γαλανῆς ἐλπίδας χαραυγὴ, μὰ ὁ ποταπὸς ὁ κόσμος ποῦ ὀργιάζει γύρω σας 'ς τὴν ἁμαρτία, 'ς ἂν καταχθόνιος βραχνὰς θέλει χυμῆσει ἀπάνω σας καὶ θά νεκρώσῃ τῆς ἀγνότητός σας τὰ φτερά, γιὰ νὰ μὴν 'μπορῆτε νὰ ξαναπετάξετε 'ς τὴν ῥοδινην πατρίδα σας, ποῦ νοσταλγεῖτε...

Μάταια, μάταια λέτε μὲ λαχτᾶρα τὴ χερουβικὴ σας προσευχή.

Σύγνεφα μαῦρα, σύγνεφα θολὰ καὶ ἀτέλειωτα διαβαίνουν ἄλοένα ἐπάνωθὲ σας καὶ οὔτε σᾶς ἀφίνουν νάγναντέψετε ἀχτίδα μιὰ τοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης.

Καὶ ἂν ὑπάρχη μέσ' 'ς τὸ ἄπειρο κάποιος Σωτήρας Παντοδύναμος, μὰ δὲν προκάνει ἢ μελωδία τῆς προσευχῆς σας νὰ πᾶν νὰ τὸν εὐρῇ. Τὴ δέρνουνε μαζύ τους μέσ' 'ς τὸ χάος τῆς ἀπελπισίας τὰ σύγνεφα, ποῦ 'ς τὸ γοργό τους πέρασμα μὲ τὸ φίλι τὸ νεκρικό, ποῦ σᾶς ἀφίνουν γιὰ παρηγοριά, σᾶς ψιθυρίζουν μυστικά :

— 'Ετοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε !

— 'Ετοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε !
 Ὡ, πῶς ψυχομαχοῦν οἱ γαλανῆς εἰκόνες τῶν ὀνειρῶν τῶν παρθενικῶν !

Ὡ, πῶς πεθαίνουν οἱ ἀγνότατες χαρὲς τῶν ἀσπιλων ψυχῶν !

Ὡ, πῶς λιποθυμοῦν καὶ σβύνουν μέσ' 'ς τῆς λύπης τὴν ἀγκάλη τῶν λευκῶν πλάσμάτων οἱ ἐλπίδες !

— 'Ετοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε !

Εὐμορφία μου λατρευτή !

Ὅταν σιμά σου δὲ σπιθοβολᾷ τῆς ἐκδικήσεως ἡ ρομφαία καὶ δὲν τὴν ἀνεμίξῃ ὀλόγυρά σου ἀκοίμητος τῆς τιμῆς σου ὁ φρουρός, πόσοι κουρσάροι ἀνόσιοι θά τοζμήσουν νὰ πατήσουν τοῦ ἱεροῦ σου ἄδυστα...

— 'Ετοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε !

Ὡ κρίνᾳ μου ὀρφανὰ καὶ πάνερμα, ποῦ ἀνθοβολᾶτε 'ς τὴ Σαχάρα τοῦ κόσμου αὐτοῦ τοῦ ταπεινοῦ.

Κλαῖνε 'ς τὴ λαχτᾶρα σας, κλαῖνε καὶ ἀνώφελα σᾶς γνέφουν νὰ πετάξετε σιμά τους τὰδέλφια σας φωτοστεφανωμένα.

'Αλλοίμονον ! Δὲν ἔχετε φτερά !

Καὶ χλωμὰ καὶ τρομαγμένα χαμηλώνετε 'ς τὴ γῆ ἀκούοντας τὴν φοβερὴ φωνὴ τῆς εἰμαρμένης :

— 'Ετοιμασθῆτε νὰ πεθάνετε !

— 'Ετοιμασθῆτε κέφχεται ὁ καταστροφῆας !

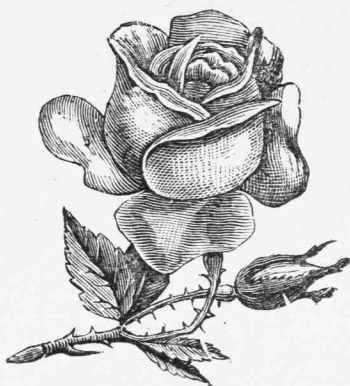
— Ἐρχεται ὁ καταστροφῆας !

Ὅχι ὁ ἐπουράνιος σωτήρας ! Ὅχι ὁ ἄγγελος τῆς εὐτυχίας ! Ὅχι ὁ νυμφίος ὁ τριεσπότης !

Ὅχι ὁ Ὑμέναιος ὁ ξανθός, ὁ Ὑμέναιος ὁ ἀθάνατος, ὁ Ὑμέναιος ὁ πάγκαλλος, ποῦ φέρνει προῖκα 'ς τὲς παρθένες κόρες τὸ φίλτρο τῆς δημιουργίας.

Ὅχι ! Ὅχι ! Ὅχι !

— Ἐρχεται ὁ καταστροφῆας !

Ὁ καταστροφέας ὁ σκληρός, ὁ καταστροφέας ὁ ἄγριος, ὁ καταστροφέας ὁ ἀμείλικτος !

Ἔρχεται ὁ δῆμιος. Τέρας, θηρίο, καταβόθρα ἀχόρταγν—ἄνθρωπος μὲ νεῦρα ἀπὸ χάλυβα, μαῖμα πυρκαϊά, μὲ σάρκα ἀπὸ γρανίτη,—ἄνθρωπος δυνατὸς καὶ πεινασμένος. . .

#

Ὡ κρηνόμετοπες ψυχές ! Σαβανωθῆτε μὲ τὴν θλίψι τῆς ἀπελπισίας καὶ ψάλλωντας τὸ κύκνειο τῆς παρθενιάς σας ἕσμα κινήστε πρὸς τὴν λαμπτόμο. . .

Μὲ τὸ ὑστερὸν ξεφύλλισμα τῶν μυρωμένων σας στεφάνων, μὲ τὸ σβύσμο τῆς τελευταίας σας ἐλπίδας, ἀντιλαλαίει τριγύρω σας τὸν ὕμνον τῆς καταστροφῆς κάποιου ἔωρκιζόμενου σήμαντρο.

Ἐτοιμασθῆτε κέφθαθεν ἡ ὥρα τῆς θυσίας.

Τῆς ἀκυμαντῆς ζωῆς σας ἐδόξσε πλέον ἡ μέρα ἡ παναρμονία.

Ὁ ἥλιος, ποῦ καθρέφτιζε τὰ μυστικά σας τὰ ὄραματα· ὁ ἥλιος, ποῦ ἐθωροῦσατε ἔστ' ἀβάθη του τὴ μαγεμένη λίμνη τῆς ἀγάπης, ὅπου ἔσαν χιονάτοι κύκνοι ἐφτερούγιαζαν οἱ πόθοι σας οἱ πάναγνοι· ὁ ἥλιος ὁ χαρμόσυνος, ποῦ ἀντιφέγγιζε ἔστ' ἡ λάμψι του ὅλους τοὺς χρυσόκαρπους βλαστὸς τῶν μυστικῶν ἐλπίδων σας, τώρα περίλυπος καὶ θαμπερὸς βυθίζεται γιὰ πάντα μέσ' ἔστ' ὀρίγη τοῦ θανάτου. . .

Καταθέμελα ἐκρημνίσθη τῶν ὀνείρων σας ὁ κόσμος πλέον.

Κέφθαθεν ἡ νύχτα ἡ παγερὴ κέπρόλαβε ἡ σκοτία ἡ ἀνίλην καὶ τῶν καταχθονίων ἡ φωνὴ ἀκούεται βραχνή :

— Ἐτοιμασθῆτε κέρχεται ὁ καταστροφέας. . .

#

Φρίκη καὶ κατάρα !

Σπιθοβολάει ἀλύγιστο τὸ δρέπανο τοῦ ὀλέθρου !

Καὶ πέφτουνε ἔστο σπάθισμά του, καὶ πέφτουν τὰ στεφάνια τὰ πολύτιμα τῶν δευρῶν παρθένων καὶ μάταια τὰ αιματωμένα χέρια τους ἀπλώνονται ἔστον οὐρανὸν γυρεύοντας ἐκδίκησιν.

Τοῦ θεριστοῦ τὰ μάτια βλοσυρὰ λαμποκοποῦν ἔστ' ἡς ἀτιμίας τὰ δόκητι καὶ σφίγγοντας ἔσαν στάχια μαραμμένα ἔστ' ἀκαρδα στήθη του τὰ θύματά του βιδίζει ἀτάραχος, βιδίζει μὲ ὑψωμένο μέτωπο ἔστ' ἀνικητῆς ἀτίθασδος καὶ πάει νὰ εὐφρανθῆ καὶ πάει νὰ μεθύσῃ τὴν ψυχὴ του μὲ τὰ δάκρυα τῶν ἀγγέλων, ποῦ σπαρταροῦν ἔσ' τὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ νὰ τὸν σταματήσῃ δὲν τολμᾷ κανεὶς, κανεὶς. . .

Καὶ λὲς ὁ κόσμος γύρω, ποῦ τὸν βλέπει ἀδιάφορος, πῶς εἶναι γοντευμένος ἀπ' τὸν θρίαμβο τῆς ἀνομίας.

Καὶ θαρρεῖς πῶς ὅλη ἡ οἰκουμένη αἰσθάνεται ἡδονὴν ἀκούοντας τοὺς γόους καὶ τοὺς θρήνους τῶν πλασμάτων τῶν δυσμοίρων, ποῦ ἔστο θυσιαστήριο τῆς ἀτιμίας σφαγιάζονται, καὶ θαρρεῖς πῶς κράζει ἡ ἀνθρωπότης ἔστ' ὀιωπὴ τῆς :

— Μεριάζτε, ὁ καταστροφέας νὰ περάσῃ. . .

Καὶ εἶναι αὐτὴ τῶν ἀδυνάτων ἡ μοῖρα, καὶ εἶναι αὐτὸς τῶν δυνατῶν ὁ θρίαμβος. . .

Φρίκη καὶ κατάρα. . .

(Ὁκτώβριος 1901)

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

